

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. per primam sanctificationem donum perseuerantiæ, &
confirmationem in gratia acceperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

SECTIO II.

Virum Beata Virgo in prima sanctificatione omnes habitus virtutum, & donorum accepit.

Questio hæc solum propter doctrinæ complementum est proposita, est enim facillima, & id eo brevissimè expedienda.

Primo ergo certum est, datas esse Virgini simul cum gratia omnes virtutes per se infusas, & omnia Spiritus sancti dona. Hoc constat, quia hæc omnia veluti ex natura rei gratiam consequuntur. Vnde

Athanas.

Bernard.

Prenter. 9.

Omnes vir-

tutes mora-

les per se in-

fusa data

Virgini in

prima san-

ctificatione

Athanas. sermon. de sanctissima Deipara, ad Virginem applicans illud, *Sanctificavit tabernaculum suum altissimus*, dicit descendisse in eam Spiritum sanctum cum omnibus suis virtutibus, essentialibus. Bernard. verò sermon. quodam de assumptione, ad eandem Virginis sanctificationem accommodat illud Proverb. 9. *Sapientia edificavit sibi domum, excidit columnas septem*, quas dicit esse, septem Spiritus sancti dona. Neque oportet ab hac vniuersali propositione excipere virtutes illas, quas propter imperfectiorem beatitudinem repugnantem, quam includunt, in anima Christi fuisse negauimus, vt sunt fides, & spes. Nam cum Beata Virgo fuerit sanctificata vt via trix, fide, & spe indiguit, quanquam in gradu perfectissimo suæ gratiæ proportionato illas habuerit. Et si vera sunt principia supra posita (vt re vera sunt) ex eis colligitur habuisse Beatam Virginem perfectiorem fidem, quam Adam, vel vllus hominum, aut angelorum habuit in via. De qua re dicam plura in sect. vii. huius disput. Et infra in disp. de cognitione, & scientia Beate Virginis.

De quibusdam autem virtutibus, quæ dicunt imperfectiorem contrariam, vt virtuti heroicæ, & perfectæ, vt est continentia, vel perfectæ innocentia, vt est penitentia, dubitari potest, an fuerint in Virgine. Sed huius dubioli resolutio ex ijs, quæ de Christo diximus, petenda est. Continentia enim significat virtutem in statu imperfecto, & sub hac significatione non fuit in Virgine, quanquam propterea nulla virtute caruerit, quia continentia non significat virtutem re, & essentia à cæteris distinctam. De penitentia verò dubium etiam non est, quin Beata Virgo habuerit virtutem illam, quæ in nobis penitentia vocatur, siue sit eadem, quæ religio, vel charitas, siue distincta à reliquis. De nomine autem erit quæstio, an sub hoc nomine illi tribuenda sit? Nam quia penitentia in rigore significat retractionem, vel detestationem alicuius actionis propriæ, ideo videri potest negandum esse Virginem habuisse penitentiam, quia certissimum est nunquam habuisse talem actum, neque egisse aliquid retractione dignum. Quia verò penitentia virtus non actum, sed habitum significat, ideo ferè omnes simpliciter docent fuisse Virginem capacem huius virtutis, quia de se capax erat peccati, quamuis diuina gratia præuenta fuerit, ne illud committeret, vt dicemus.

Secundò addimus datas esse Virgini in prima sua sanctificatione omnes virtutes morales, etiam per accidens infusas. Hæc conclusio est tantum probabilis, suadetur tamen, quia hæc virtutes infusæ sunt Adamo, & similiter Eui in sua prima sanctificatione, ergo multo magis Virgini, cui nullum gratiæ donum negatum est, quod alijs est datum. Quia altiori modo fuit mater viuientium, quam Eua: imò & mater omnis gratiæ, & virtutis. Secundò, quia (vt infra dicemus) appetitus Virginis per suam primam sanctificationem fuit perfectissimè ordinatus, & temperatus, ita vt nullum fomitis, vel concupiscentiæ motum senserit, sed hic effectus accommodatissimè fit per virtutes suo genere acquisitas, & con-

Fr. Suarez, Tom. 2,

A naturales: illæ enim sunt, quæ nostros affectus moderantur. Nam virtutes per se infusæ, cum sint altioris ordinis, secum facillè compatiuntur effrenatas passiones, ergo. Tertiò denique, quia valde decuit, vt Beata Virgo fuerit in hac perfectione simillima Christo, neque est vlla autoritas, ratio, vel coniectura, propter quam hoc gratiæ priuilegium illi negetur, ergo.

SECTIO III.

Virum Beata Virgo per primam sanctificationem donum perseverantia, & confirmationem in gratia accepit.

Questio hæc superflua videri posset, nisi Hæretici huius temporis impio, & sathanico spiritu, grauisima Virgini imponerent crimina, quibus respondere cogimur, & cum Ambrosio, epist. 79. dicere, *Claudat ora sua persidia, nec matrem Domini aliquo audeat temerare consilio.*

Ambros.

Sit ergo conclusio de fide certa, B. Virginem nunquam amisisse gratiam, quam in prima sanctificatione accepit, atque adeo in illa fuisse confirmatam, & infallibile perseverandi donum accepisse. Fundamentum sumitur ex consensu, & traditione Ecclesiæ, quæ hoc modo intelligit plenitudinem gratiæ Virginis. Neq; ad hoc probandum possum plura ex scriptura, & Patribus afferre, quam disputat, præced. sect. 5. attuli, & omnes rationes ibi adductæ hoc fortius conuincunt. Confirmari autem potest. Primo quia hoc priuilegium datum est alijs sanctis. Athanasius sermon. 4. contra Arian. circa med. dicit, plures sanctos fuisse puros, & omnis criminis expertes, & specialiter nominat Ieremiam, & Ioannem Baptistam. Idem August. in Enchirid. cap. 64. dicit, hominibus interdum per gratiam concedi, vt hanc vitam sine crimine transigant, licet non sine peccato, ex quo constat nomine criminis mortale peccatum Patres intelligere. Idem docet lib. de nat. & grat. c. 36. Confirmatur secundo, nam Ecclesia celebrans natiuitatem Virginis, hoc ipso sentit, iam tunc habuisse inamissibilem sanctitatem, quia Ecclesia non veneratur publico solenni ritu, nisi eam sanctitatem, quæ perpetuo duratura est. Plura dicemus sectione sequenti.

B. Virgo in prima sanctificatione in gratia confirmata.

Athanas.

August.

Primo verò obiiciunt, quod in fide dubitauit, cum Angelo respondit. *Quomodo fiet istud?* Vnde Chrysost. homil. 49. in Genes. introducit Gabrielem ita dicentem, atque respondentem Virgini. *Ne quæras naturæ modum, quoniam supra naturam sunt quæ fiunt.* Atqui propter hoc ipsum fiet, quoniam virum non cognoscit. Itaque, quamobrem dubitas, eam ob rem crede. Et infra dicit, ea de causa Gabrielem adduxisse conceptionem Elisabeth sterili, & senis, vt Virginem ad suscipiendam fidem, quam non satis capiebat, manu duceret, & eodem fere modo loquitur August. lib. quæst. noui, & veter. testamen. quæst. 51. Responderetur, Beatam Virginem in eo factio tantam fidei perfectionem ostendisse, vt fidem etiam Abraham superaret, teste Ambrosio, lib. 2. de Abraham cap. 8. tantum enim abest, vt illo verbo, *quomodo fiet istud?* dubitaret, vt potius rem certo faciendam supponeret, modum autem, quo perficienda erat, inquireret. Nam quia filii conceptio, castitatis voto videbatur contraria, ad se pertinere putauit, quis esset futurus modus talis conceptionis, interrogare, & discere, quid officii in eo negotio ipsa esset præstitura. Ita ferè Ambros. & alij in Lucam, Bernard. homil. 4. in Missus est, Hanc vero fuisse mentem, & fidem Virginis satis probant verba Elisabeth Luc. 1. *Beata, quæ credidisti.* Propter quod Irenæus, libro 3. capit. 33. audeat dicere, quod Eua alligauit per incredulitatem, hoc Mariam soluisse per fidem, quæ & altissima myste-

Obiectio. 1.

Chrysost.

August.

Responso.

Ambros.

Fides virgi-

nis in incar-

nationis

mysterio

quanta.

Bernard.

Luc. 1.

Irenæus.

D

myste-

mysteria statim credidit, & sine mora obediendo consensit. Quod confirmari potest ex facto Zachariæ, ille enim reprehensus est ab Angelo, pœnaque affectus propter aliqualem dubitationem, & incredulitatem: Beata autem Virgo non ita, sed de ijs, quæ interrogauit, instructa, & statim summo Dei beneficio est affecta, nullam ergo culpam, neque imprudentem moram habuit in credendo, sicut Zacharias. Quam differentiam vtriusque verba satis ostendunt, ille enim respondit, *unde hoc sciam?* Virgo autem minimè, sed, *quomodo fieri istud*, quod rectè ponde-
 Ambros. De quo Virgo dubitauerit, in mysterio Annuntiationis. August.

eratit Ambros. lib. 1. de officiis c. 18. Chrysostomus ergo in citato loco piè explicandus est, dubitationem enim vocat, prudentem interrogationem, & aliqualem fortasse moram in credendo, non culpabilem, sed cordatam: vel certè, non loquitur de dubitatione circa rem reuelatam, sed circa modum, quem Virgo cupiebat ediscere, vt in simili dixit August. lib. 16. de Ciuita. capit. 24. Quod autem dicit, Angelum adduxisse exemplum Elisabeth, non intelligit abduxisse ad confirmandam illam in fide, sed solum ad explicandam mysterium, vt Augustinus etiam notauit proximo loco citato, quod ex ipso facto constat. Nam si exemplum Elisabeth esset Virgini propositum, vt ex vno signo aliud crederet, oportuisset non statim vtrumque credere, sed alterum prius experiri, B. autem Virgo non ita fecit, sed statim vtrique fidem adhibuit & postquam Dei voluntatem, & dispositionem probè intellexit, sine mora consensit. Vnde idem Chrysost. homil. 1. in Lucam Virginem in toto hoc negotio valde laudat, & fidem sermonis Angelici appellat. Ad locum August. respond. librum illum non esse Augustini: D. Thomas autem infra quæst. 30. art. 4. ad 2. piè verba illa exponit, de dubitatione admirationis, non incredulitatis.

Ambros. De quo Virgo dubitauerit, in mysterio Annuntiationis. August.

Chrysost.

D. Thom.

Obiectio 2.

Feuardent.

Responsio.

Beda.

Obiectio.

Responsio.

Secundo accusant B. Virginem grauissimi peccati, & negligentia, quod filium perdidit. Quod peccatum ita exaggerant impudentissimi Hæretici, vt cum peccato Euz illud conferant. Ita refert Feuardent. in Scholijs super Irenæum lib. 3. capit. 33. Sed facile conuincitur horum impietas. Nam ipsum Euangelium Virginem excusat dicens, *Et non cognouerunt parentes eius*: vt enim notat Beda, vterque parens existimauit, alterum secum filium adduxisse. Quod si hæc causa non probatur, quia non satis constat solere vxores separatas à viris in domum redire, certè non est difficile intelligere, facile fuisse puero Iesu, sine culpa, & negligentia parentum à via defletere. Credibile enim est Mariam, & Ioseph rediisse simul cum alijs cognatis, & comitatu, & potuisse puerum simul cum alijs, vel parum antecedere, aut detineri, & occulte ab eis diuertere. Quod eo facilius accidere potuit sine culpa parentum, quod ipsi minus erant solliciti, quia filij virtutem & sapientiam agnoscebant, nihilque sine illius voluntate euenire posse certò sciebant, & ideo Beata Virgo illi dixit, *Fili, quid fecisti nobis scire?* Significans illud non potuisse, nisi ex Christi voluntate euenire. At dicent, in hoc ipso verbo quoddam impatientia, vel superbæ genus latere. Sed impiè, ac temerè iudicant, illa enim verba, non nisi insignem fidem, & charitatem redolent, quibus propterea Christus simili charitate responderet. *Quid est, quod me quærebatis?* Quasi diceret, ob nullam aliam causam potuisset matrem relinquere, nisi ob gloriam patris. Sed dicunt tandem, non posse Virginem excusari, quod nimia solitudine, inter cognatos, & notos illum quæsierit, hoc enim non nisi ex vili quadam, & valde humana de Christo existimatione oriri potuit. Sed facile hoc etiam ex communi Patrum sententia rejicitur, qui in hoc etiam perpendicularunt magnam Virginis prudentiam, quæ licet in se culpam non agnosceret, quia tamen ignorabat, quid iam Christus agere disponderet, an sci-

licet vellet ipsam relinquere, & negotium humanæ salutis publice aggredi, meritò erat sollicita: & quod in se erat studebat facere, ne à filio separaretur. Præsertim cum ea Simeonis verba persape mente reuolueret. *Tuam ipsius animam pertransibis gladius.*

Tertio obijciunt, quod in morte filij in fide defecerit, & de filij diuinitate dubitauerit, sicut illi prædixerat Simeon. *Et tuam ipsius animam, &c.* Idem de gladio infidelitatis, & dubitationis intelligit Origen. Homil. 17. in Luc. in figurat Hilar. in id Psalm. 118. *Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas.* Et autor. libri quæst. nou. & veter. testament. qui est inter opera Augustin. quæst. 73. Basilii citatus à D. Thom. hic articul. 4. ad 2. in epistol. ad Optimum, D. Thom. Theophylact. Luc. 2. licet subdubitans, citantur etiam à quibusdam Chrysost. enarrat. in Psalm. 113. Euthym. Luc. 2. & Tertul. lib. de carne Christi capit. 7. quod dicant matrem incredulam fuisse, sicut & fratres, & apud Surium in homilij Chrysost. & Amphiloij de Purificatione legimus, B. Virginem dubitasse de filij sui resurrectione, quamvis ibidem Chrysostomus eam nihil vnquam peccasse fateatur. Respondetur primum temerè, & sine fundamento verba illa Simeonis in falsum illum sensum detorqueri. Nam gladius Christi, mors Christi dicitur iuxta communem scripturæ phrasim, quæ animam Virginis pertransisse dicitur, quia eam summo dolore affecit. Ita Ambr. Bed. Oecum. Euthym. Luc. 2. Damasc. lib. 4. cap. 15. Calsiod. in Psalm. 104. Paulinus ad Augustin. & Augustinus ad ipsum, epistol. 58. & 59. inter epistolas August. Gregor. Nyss. Oecum. Castodor. August. Gre. Nyss. Bernard. Sopro. Hieron. Ephrem. Rupers.

Nec defunt qui putent tantum fuisse dolorem Mariæ, vt re vera eam interfecerit ita, vt cum Christo mortua vere fuerit, licet postea resurrexit: quod tamen sine fundamento constitutum est, & contra omnes Patres statim citandos. Et licet Epiphanius hæref. 78. dicat, id posse intelligi de morte corporali: addit tamen Virginem non esse passam eam mortem tempore passionis Christi. Alij ergo dixerunt gladium Christi pertransisse Virginis animam, quia ita illam affecit, vt extra se ferri, & spasimum pati eam coegerit, vt S. Bernard. loqui videtur opusculo de hac re, id est, de lamentatione Virginis (si tamen illius est author) & Laurent. Iustin. de Triumph. Christi agone, circa finem. Bonauentur. lib. de vita Christi c. 77. 79. & 80. Ludolphus de vita Christi. part. 2. capit. 64. & 70. Dionys. Chartus. Ioann. 19. Vide etiam Sixtum Senens. lib. 6. annotat. 126. Sed si sermo sit de proprio spasmo, vt significat corporalem defectum cum perturbatione sensuum, languore, & contractione membrorum, &c. nullo modo ponendus est, in Virgine, vt ostendit Caietan. opusculo de hac re. Quia illa fuisse magna imperfectio derogans multum excellenti gratiæ Virginis, & dominio, quod habebat in omnes suos motus, actus, & potentias. Vnde Ioan. Euangelista refert eo tempore, quo Christus vehementius patiebatur, Virginem stantem permansisse, & nec animo, nec corpore concidisse. Vnde Ambr. de obitu Valentiniani, nec fleuisse illam affirmare audeat, stantem, inquit, lego, stantem non lego. Ansel. de excellentia Virginis, cap. 5. gladium mortis Christi animam Virginis penetrasse dicit, quia tanto dolore illam affecit, vt nisi speciali Dei gratia, & fauore confortaretur, viribus profus deficeret. Vnde potius colligitur ex magna fide, quam tunc habuit, profectum esse magnam

Obiectio

Origen.

Basil.

D. Thom.

Theophyl.

Euthym.

Tertull.

Chrysost.

Responsio.

Ambr.

Beda.

Oecumen.

Euthym.

Damasc.

Castodor.

August.

Gre. Nyss.

Bernard.

Sopro.

Hieron.

Ephrem.

Rupers.

Epiphani.

Bernard.

Lawr. Iust.

Bonauent.

Ludolph.

Carthus.

Six. Senen.

Caiet.

Constantia

Virginis in

morte Christi

stantem.

Ambr.

Anselm.

magnam fortitudinem, & constantiam, quam tunc ostendit. Quod etiam habet Bernardus in concione super illud, *Stabat autem iuxta crucem*. Optimè Ambrosius de institut. Virginis capit. 7. & Epistol. 28. Addunt etiam interdum Patres, eo tempore exercuisse Virginem actum summæ obedientiæ, & charitatis erga homines, voluntariè offerendo filium pro illis, quo actus, ait Bonauentur. in d. 48. quæst. vi. tim. & Deum, & homines sibi maxime deuinxisse. De quo etiam benè Abulens. quæst. 14. prologi Matth. & Gerson tractat. 2. de Cantico decachordo. Quando ergo aliqui graues auctores videntur ita exaggerare Virginis dolorem, ut spasimum, vel aliquid simile illi tribuere videantur, non intendunt imperfectionem aliquam illi tribuere, ut priuationem sensuum, contractionem membrorum, vel quid simile, sed solum vehementem dolorem, cum ingenti admiratione & quasi stupore, de qua re infra q. 51. forte plura. Adde præterea, per se esse incredibilem Virginem Spiritu Sancto plenissimam, & quæ tot viderat mytheria, passionemque filij, omnes circumstantias, & rationes eius iam habebat præcognitas, tam facilè dubitasse. Denique cura, quam Christus in cruce de matre sua habuit, sufficiens testimoniū esse debet, fidem, & charitatem nunquam in matre defecisse.

Ad Patres ergo, qui in obiectione citantur, verba Origenis (si illius sunt) nullam patiuntur expositionem: verisimile tamen est, ab aliquo indocto vel hæretico fuisse inserta. Ipse enim homil. 1. ex varijs, egregiè sentit de Virginis innocentia, & sanctitate. Et D. Thom. hic artic. 4. ad secundum, refert Origenem exposuisse verba Simeonis de gladio doloris, non dubitationis. Basilij locum videre non potui, quia illa epistola non extat. D. Thomas autem illum piè exponit de admiratione quadam, & stupore, quo ita interdum suspensetur animus visa re noua, ut quasi dubitare videatur. Et eodem modo exponitur Augustinus, quanquam liber ille (ut dixi) incerti sit Auctoris. Ad Chrysostomum respondeo, inter eius opera nullam esse enarrationem in Psalm. 13. si tamen fortasse alicubi reperitur, eodem modo exponendus est. Euthymius falso citatur, imo expresse docet contrarium. Theophylactus verò nihil fati affirmat. Tertullianus denique, aut intellectus non est, aut infideliter citatur. Verba enim eius sunt, *si atres domini non crediderunt in illum, mater verò non demonstratur adhæsisse illi*. Vbi non loquitur de fide eius, sed de consuetudine sequendi, seu comitandi Christum, ut patet ex verbis, quæ subiungit, *cum Martha, & Maria alia, in commercio eius frequententur*.

SECTIO IV.

Utrum Beata Virgo in prima sanctificatione, ita fuerit in bono confirmata, ut nec venialiter peccare potuerit.

Omissis Hæreticis, inter Scholasticos Gregor. in 2. distinct. 30. quæst. 2. artic. 1. ausus est dicere Virginem interdum venialiter peccasse, ne illam fateretur fuisse à peccato originali immunem, quia iuxta Augustini regulam, nullus est in peccato originali conceptus, qui non interdum venialiter peccauerit. Cui sententiæ nonnulli Patrum locutiones interdum fauere videntur. Sed nihilominus hæc sententia ab Ecclesiâ reiecta, & damnata est.

Dicendum est ergo, Beatam Virginem in prima sanctificatione fuisse in bono confirmatam, & donum gratiæ ac singulare Dei auxilium accepisse, ut nec leuissimam culpam vnquam committeret. Hæc veritas, quoad rem, quæ in illa intenditur, scilicet Virginem nunquam peccasse venialiter, de fide est, & definita esse fertur in Concilio, Claramont. Fr. Suarez. tom. 2.

Atano sub Urbano secundo (ut refert Vega lib. 14. in Tridentin. capit. 18.) Concilium etiam Tridentin. session. 6. Canon. 23. licet directè hoc non definiat, id tamen supponit, dum docet Ecclesiâ tenere, Beatam Virginem ex speciali Dei priuilegio omnia venialia peccata vitalisse. Et hanc esse antiquorum Patrum traditionem, & consensum: constat ex ijs, quæ disputatione præcedenti section. 5. adduximus. Præsertim ex illo celebri loco Augustini libr. de Natiuitat. & Grat. capit. 36. *Cum de peccatis agimus, nullam de Virgine matre haberi volo questionem, & cæ.* & ex Bernard. epistol. 174. & sermon. 2. de assumpt. Absit (inquit) ut proprii quidquam inquinamenti hæc aliquando habuisse dicatur. Et ex Ruperto libr. 7. de glorificatione Trinitatis capit. 13. & libr. 6. in Cant. circa principium, Richard. de sancto Victor. libr. 2. de Emmanuele cap. 30. & libr. super Cantica capit. 39. ubi inquit, *Omnes virgines esse species Christi, Beatam autem Virginem esse speciem eius speciem, quæ speciem suam nunquam per aliquod peccatum mortale, vel veniale maculauit*. Denique constat hæc traditio ex communi consensu Theologorum in 3. distin. 3. qui varijs rationibus, & coniecturis hanc veritatem confirmant. Nobis verò sufficere videntur, quæ disputatione præced. sect. 5. adductæ sunt, & quas D. Tho. in hoc art. 4. & opuscul. 6. artic. 3. & quodlib. 6. artic. 7. docuit.

Quanquam verò certum sit Beatam Virginem nunquam peccasse. Dubitant tamen Theologi, an ab exordio suæ sanctificationis facta fuerit impeccabilis. Quidam enim simpliciter affirmant, ut Gabriel, in 3. distin. 3. quæstion. 2. artic. 3. sequens O Kam, & Almainus distinct. 12. quæstion. 2. Alij absolute negant toto tempore vitæ mortalis fuisse impeccabilem, sed potius potuisse peccare, quamuis auxilium gratiæ receperit, ut nunquam peccaret, ita Durand. distin. 3. quæst. 4. Alij vero distinctione vtuntur dicentes in prima sanctificatione datum esse Virgini solum, ut nunquam peccaret, in secunda verò, id est, in filij conceptione additum esse, ut nec peccare etiam posset. Ita sentit D. Thom. hic artic. 4. ad primum, clarius in 3. d. 3. q. 1. artic. 2. Bonauentur. art. 2. quæst. 1. Alenf. part. 9. m. 3. artic. 2. §. 2. & fuit hæc sententia Richard. Victor. libr. super Cantica. capit. 26.

Sed vix intelligo supposita fidei doctrina, quæ possit esse diuersitas inter has opiniones, quæ ad rem pertineat. Primo enim certum est Beatam Virginem in hac vita nunquam fuisse impeccabilem ab intrinseco ad modum beatorum, quia fuit tantum viatrix, ut supra dictum est. Deinde certum etiam est à prima sanctificatione habuisse talia gratiæ dona, & auxilia, ut infallibiliter nunquam peccaret, quia talis gratia necessaria est ad nunquam venialiter peccandum, & hoc est speciale priuilegium, quod iuxta Concilium Tridentin. illi concessum est. Vnde fit simpliciter concedendum esse in prima sanctificatione fuisse confirmatam in bono, ut nunquam peccaret, quia hæc confirmatio idem est cum prædicto priuilegio, seu gratia speciali: ex quo etiam fit, ut in sensu composito peccare non potuerit, apertè enim repugnat cum tali dono gratiæ peccatum existeret, seu componi, ut per se constat. Tercio addo, hoc donum non constituisse in solis habitibus infusis, vel in sola aliqua inherente qualitate, quia seclusa visione beata, & Dei amore necessario, qui illam consequitur, nulla qualitas inherens per se sola potest efficere, ut infallibiliter homo nunquam peccet, nisi adiungatur singularis Dei providentia, & protectio per actualia & specialia Dei auxilia, ut expresse docuit Diuus Thomas quæstion. 24. de verit. artic. 9. & constat ex ijs, quæ supra diximus de Christi impeccabilitate, & de carentia fomitis, quæ iterum section. sequenti attingemus.

D 2 Addo

Gregr.

August.

B. Virgo

nunquam

venialiter

peccauit.

Conc. Claramont.

Vega.

Conc. Trid.

August.

Bernard.

Rupert.

Ric. Vict.

D. Thom.

Dubium.

Gabr.

O Kam.

Almain.

Durand.

D. Thom.

Bonauent.

Alenf.

Ric. Vict.

Respon.

B. Virgo

quomodo

fuerit im-

peccabilis.